

Men Jytte vilde ikke, at de skulde skilles uforsonede. Idet hun rakte ham sin Haand og sagde Farvel, tilføjede hun derfor sagtere:

»Og paa Gensyn!«

Han saae op paa hende med et hurtigt undersøgende Blik. Han havde endnu ikke sluppet hendes Haand, og nu beholdt han den.

»Mener De det?«

»Naturligvis,« sagde hun og trak i det samme Haanden til sig, da hun saae, at han bøjede sig ned over den for at kysse den.

Den næste Morgen, da hun — noget forsinket — kom ind til Tebordet, rakte Moderen hende et Brev, som hun netop havde modtaget med Posten.

»Læs det der!« sagde Fru Bertha og gik derpaa ind i Dagligstuen for at lade hende være alene.

Brevet var skrevet med fordrejet Haandskrift paa silketyndt Postpapir, der duftede af *Verveine*. Der stod:

Kære Fru Gehejmeraadinde!

Mon De veed, hvad Alverden taler om, at Deres Datter er bleven Maleren Karsten Froms Elskerinde? Jeg gratulerer!

En Veninde.

Jytte blev øjeblikkelig klar over, at Brevet var fra Fru Merck, hvis Parfyme hun til Overflod kendte. Hun var heller ikke et Øjeblik i Tvivl om, hvad der maatte være foregaaet mellem hende og Karsten